

KDYŽ NA SVĚT PŘIŠLA LÁSKA

Osoby: Josef, Maria, Matka, 1.–9. dítě, 1.–3. Muž, 1.–3. Žena, 1.–3. rodič,
1.–3. pastýř

(Přicházejí Josef s Marií.)

JOSEF: Opři se o mne, Maria. Víím, že jsi na konci svých sil, ale venku zůstat nemůžeme. Je zima a dítě se může každou chvíli narodit. Když pro nás nebylo místo v hostinci, zkusíme poprosit o přístřeší v některém domku v městečku.

(Josef klepe – ozve se štěkot psa.)

1. ŽENA: Je tam někdo?

JOSEF: Dobrý večer. Mám k vám velikou prosbu. Přicházíme z Galileje a jsme velmi unavení. Hlavně moje žena, která každým dnem čeká dítě. Mohli bychom u vás přespát? Stačí někde v koutku.

1. MUŽ: S kým se to tam bavíš?

1. ŽENA: Jsou tady nějací pocestní a prosí o nocleh!

1. MUŽ: To jsou teda nápady! Přece si do domu nepustím nějaké tuláky!

1. ŽENA: Ale když oni vypadají unaveně! A žena může každou chvílí porodit...

1. MUŽ: No a co je mi do toho! Ať se každý stará sám o sebe. Já jsem rozumný člověk a nehodlám riskovat. Víš, jaká je doba ráno vstanu, tuláci pryč a naše celoživotní úspory taky. Cizímu nevěřím.

1. Žena: *(k Josefovi)* No víte, my bychom rádi, ale opravdu to nejde!

MARIA: Půjdeme dál, Josefe.

(Děti přinesou krabice, např. od banánů. Je na nich napsaný tento text:

Co je mi do toho?

Ať se každý stará sám o sebe!

Jsem rozumný člověk a nehodlám riskovat.

Cizímu nevěřím.

Děti z nich staví na vhodném místě zeď. Josef klepe na dveře. Otevře – ozývá se vysavač.)

DÍTĚ: Dobrý den!

JOSEF: Je tatínek doma?

DÍTĚ: Jen maminka, ale má moc práce.

JOSEF: Prosím, zavolej ji!

DÍTĚ: Mamií, pojd' sem! (*Vysavač ztichne.*)

MATKA: Prosím tě, co zase chceš? Víš, že nemám čas!

DÍTĚ: Je tady nějaký pán a paní a chtějí s tebou mluvit.

MATKA: Co chcete, ale jen stručně, pospíchám!

JOSEF: Máme k vám velkou prosbu. Má žena je moc unavená, je pozdě a venku je zima. A my potřebujeme někde přespat. Nebudeme vám vůbec překážet.

MATKA: To snad nemyslíte vážně? Já nevím, kde mi hlava stojí i bez vás. Svátky na krku, uklízet, vařit, péct...

JOSEF: My vás opravdu nebudeme zatěžovat, ani o nás nebudete vědět...

MATKA: Jo, to znám. (*Během rozhovoru přistoupí Dítě k Marii, chytí se jí za ruku.*)

DÍTĚ: Budeš si se mnou povídat?

Maria: (pohladí dítě, usměje se a kývne.)

MATKA: (*Odstrčí dítě*) Nezdržuj a běž si hrát! To slyším pořád: povídej si se mnou, hrej si se mnou. Já nemám čas na zbytečnosti. Mám svých starostí dost. A vy zaklepejte u sousedů. Proč to musím být zrovna já? Proč to neudělají druzí?

JOSEF: Neboj se, Maria, určitě se něco najde!

(Maria s Josefem odcházejí.)

Krabice s nápisy:

Nezdržuj mne!

Nemám čas na zbytečnosti!

Mám svých starostí dost!

Ať to udělají druzí.

*(Josef s Marií přicházejí k dalšímu domku – ozývá se televize.
Josef klepe – několikrát za sebou.)*

2. ŽENA: Někdo klepe!

2. MUŽ: Jo? Běž se podívat!

MARIA: Nevím, zda přijdeme vhod...

JOSEF: Zkusíme to ještě jednou. *(klepe)*

2. ŽENA: *(zevnitř)* Není zamčeno!

JOSEF: Dobrý večer. Mohli bychom vás poprosit o nocleh?

2. ŽENA: Jo, jo, no, co jste říkal?

JOSEF: Prosím vás o nocleh...

2. MUŽ: No to je nervák, ticho!!! Posad'te se!

JOSEF: Můžeme tedy zůstat u vás na noc?

2. ŽENA: Co jste říkal? Na jakou noc?

2. MUŽ: *(velmi podrážděně)* Neruš pořád!

JOSEF: Já bych jen...

2. MUŽ: Povíte mi to jindy...

JOSEF K MARIÍ: Myslím, že půjdeme dál. *(odcházejí)*

2. ŽENA: Co jste to vlastně chtěli? *(Otočí se od obrazovky.)* Vždyť oni už tady nejsou!

2. MUŽ: To je dobrý, vidělas to?!

2. ŽENA: Asi to nebylo nic důležitýho. Máme snad právo na trochu klidu, ne?

Krabice s nápisy:

Neruš mě – povíte mi to jindy.

Mám právo na svůj klid.

(Josef s Marií přicházejí k dalšímu domku.)

3. MUŽ: Vy nejste zdejší? Koho hledáte?

JOSEF: Dobrého člověka, který by nás nechal přespat.

3. MUŽ: Přespat??? A proč, prosím vás? A kde? Tady? Přeci od toho jsou hotely!

JOSEF: Jsme z daleka a jsme moc unavení. A v hostinci už nemají místo. A má žena, jak vidíte, potřebuje alespoň koutek pro sebe.

3. MUŽ: To vidím. Taková nezodpovědnost. To jste si nic předem nezajistili?

JOSEF: Ale my jsme teď opravdu v tísní...

3. MUŽ: To mne nezajímá. Zavinili jste si to sami a já nebudu řešit vaše problémy. To se mne netýká. (*Zabouchne dveře.*)

Krabice s nápisy:

To mne nezajímá.

Zavinili jste si to sami.

Nebudu řešit vaše problémy.

To se mne netýká.

(*Josef s Marií jdou dál.*)

Velká cedule:

Pronajímáme pokoje.

JOSEF: Konečně něco!

MARIA: Nevím, nevím, Josefe! Ale když myslíš, zkus to!

(*Josef klepe.*)

3. ŽENA: Máte zájem o ubytování? Pokoje jsou volné. Pojd'te si je prohlédnout! (*Zarazí se.*) Zavazadla vezou za vámi?

JOSEF: To jsme rádi, že u vás můžeme přespát! A zavazadla si tady neseme s sebou.

3. ŽENA: To je všechno? Nezlobte se, ale v tom případě budete moci zaplatit?

JOSEF: Moc peněz nemám, ale snad to bude stačit. Stačí nám nějaký malý koutek!

3. ŽENA: Ale my jsme zavedená firma, služby na patřičné úrovni a za pevnou cenu! Žádné kumbály nemáme! A nechat vás přespát jen tak, to taky nejde. My tu nejsme žádná charita. Musím zabezpečit rodinu. A jak sám vidíte, bez peněz není žádná jistota! Na mém místě byste nejednal jinak.

Krabice s nápisy:

To nejde! Musím zabezpečit rodinu!

Peníze jsou má jistota.

Na mém místě byste nejednal jinak.

(Josef a Maria se obracejí k publiku.)

JOSEF: Můžeme dnes u vás přespat?

MARIA: Neznáte nás. Přicházíme z daleka.

JOSEF: A taky asi nemáte čas, všude je dnes plno práce.

MARIA: A bojíte se o svůj klid.

JOSEF: Ale my potřebujeme vaši pomoc! Přijmete nás?

(Maria s Josefem odcházejí.)

Krabice s nápisem:

??????? *(několik otazníků)*

V této netradiční části jsou písničky z Hosany; a to:

152 – Na svět přišla láska

108 – Království své

263 – Vánoční

405 – Radují se nebesa

278 – Záře z Galileje

94 – Kam tolik pospícháte

(Přibíhají děti.)

1. DÍTĚ: Mami, tati, pojd'te s námi ven!

1. RODIČ: Ven? Teď? A proč?

2. DÍTĚ: Já nevím, ale pojd'te, něco se děje!

2. RODIČ: A co se má dít?

3. DÍTĚ: My nevíme, ale cítíme, že něco přijde!

4. DÍTĚ: Něco, co se týká všech!

5. DÍTĚ: Něco, co je důležitější, než všechno ostatní!

3. RODIČ: *(otráveně)* Co pořád máte?

(Začíná svítit reflektor a ozve se jemná hudba.)

VŠECHNY DĚTI: Vidíte, vidíte, dívejte se!!!!

(Rodiče šmátrají po zdi z krabic, ale nic nevidí.)

RODIČE: *(jeden přes druhého)* Vždyť tady nic není! Ty něco vidíš?

Já nic, a ty?

Já také ne! Zase si něco vymyslely!

To jsme se dali nachytat!

(Reflektor klouže po obloze až osvítil hvězdu – stále zní hudba.)

6. DÍTĚ: Hvězda!

7. DÍTĚ: A jak je krásná!

RODIČE: Copak jste ještě nikdy neviděly hvězdu?

Hvězdy jsou pořád stejné.

(Hudba nabývá na dramatickosti.)

8. DÍTĚ: Ale tahle je jiná!

9. DÍTĚ: Jak to, že vy to nevidíte?

(Reflektor ozáří zeď a ta spadne, hudba se zjemní a pomalu tichne. Dospělí zůstanou v úžasu stát...)

RODIČE: Hvězda!

Vidím hvězdu!

Já taky!

My taky!

To je divné, co to má znamenat?

(Za těchto řečí vcházejí pastýři.)

PASTÝŘI: *(jeden přes druhého udýchaně)* My jsme tam byli!

My jsme ho viděli!

Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele!

1. DÍTĚ: Kde jste byli? A koho jste viděli?

2. DÍTĚ: A kdo vlastně jste?

Pastýři: (zpívají 1. sloku písně „Nesem vám noviny“ Kanc. 222)

1. PASTÝŘ: Jsme pastýři, pastýři z Betléma! Paseme ovce na betlémských polích.

(Děti donesou kulisu křoví a pole.)

2. PASTÝŘ: Měl jsem stráž pod širým nebem. Jako každou noc jsme chránili naše stáda před lupiči a divou zvěří-

(Děti donesou pastýře.)

3. PASTÝŘ: Byla chladná, jasná noc. Všude svítilo plno hvězd.

(Děti donesou kulisu noční oblohy s hvězdami.)

1. PASTÝŘ: Ovce se choulily zimou a hřály jedna druhou. Většina jich spala. Jen občas některá z nich zabečela ze spaní.

(Děti donesou ovečky.)

2. PASTÝŘ: Věděli, že mohou klidně spát, protože my pastýři jsme nad nimi bděli.

3. PASTÝŘ: Oheň příjemně hřál a přišla dřímota.

(Děti přinesou ohniště. Zpíváme „Tichá noc“ 224.)

1. PASTÝŘ: Najednou se stalo něco mimořádného. Zazářilo zvláštní světlo, takže bylo jasněji než ve dne. Nevěděl jsem, jestli sním, nebo bdím. V noci a takové světlo! Úplně nás oslepilo!

(Zpíváme „Co to znamená, co to nového“ 289.)

(Děti přinesou velkou hvězdu.)

2. PASTÝŘ: A potom jsme viděli v tom světle anděla.

(Děti přinesou anděla.)

3. PASTÝŘ: Anděl nám řekl, abychom se nebáli.

1. PASTÝŘ: Že nám zvěstuje velikou radost, radost pro všechny.

2. PASTÝŘ: Řekl, že se v Davidově městě narodil Mesiáš.

3. PASTÝŘ: Bylo nám dáno znamení. Najdeme dítě, zavinuté do plenek a položené v jeslích.

1. PASTÝŘ: Nejdřív jsme se lekli. To světlo, ten zpěv z hůry. Nedivte se!

2. PASTÝŘ: Ale zároveň jsme měli radost. A ta radost byla čím dál tím větší.

3. PASTÝŘ: Pomalu jsme se vzpamatovali. Nemluvil ten anděl o městě Davidově? David býval také pastýřem. Právě jako my. A potom se stal králem.

1. PASTÝŘ: A tu jsme si vzpomněli na jedno staré proroctví, které říká:
1. DÍTĚ: Z rodu Davidova přijde Mesiáš. Narodí se v Betlémě.
2. DÍTĚ: Ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými městy. Z tebe mi vyjde ten, který bude vládnout v Izraeli. On se stane pastýřem svého národa v Hospodinově moci.
3. DÍTĚ: Lid, který žije v temnotách, vidí nyní jasné světlo,
4. DÍTĚ: protože se nám narodilo dítě, syn nám byl darován.
5. DÍTĚ: Vládu má na svém rameni a dostal jméno Podivuhodný rádce,
6. DÍTĚ: mocný Bůh,
7. DÍTĚ: věčný otec,
8. DÍTĚ: kníže pokoje.
1. PASTÝŘ: A tak jsme došli do Betléma.
2. PASTÝŘ: Co to říkáš – šli! Běželi jsme!
(zpíváme „Sem pastýři pospíchejte“ 285.)
3. PASTÝŘ: Našli jsme Josefa, Marii a dítě, které leželo v jeslích. Všechno bylo tak, jak nám anděl řekl.
(Děti donesou Marii, Josefa a Ježíška v jesličkách.)
(zpíváme „Chtíc aby spal“ 220.)
1. PASTÝŘ: Maria a Josef chtěli vědět co nám bylo řečeno.
2. PASTÝŘ: A my jsme jim všechno vyprávěli...
3. PASTÝŘ: A potom odešli a přišli jsme k vám. Přišli jsme se s vámi podělit o naši velikou radost.
1. DÍTĚ: Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost. Radost pro všechny!
2. DÍTĚ: V městě Davidově se nám dnes narodil Spasitel!
3. DÍTĚ: Je to Mesiáš, Pán.
4. DÍTĚ: Sláva na výsostech Bohu!
(Všichni se chytanou za ruce.)
5. DÍTĚ: A na zemi pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení!
(zpíváme „Narodil se Kristus Pán“ 201.)